Ч. 15. Середа 21 січня (3 лютого) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справа переговорів з Чехами. — Діло реформ в Македониї. — Ситуация на далекім Всходї).

В послідних днях висунула ся справа угоди з Чехами знову на перше місце і, як кажуть, переговори в сій справі мають розпочати ся сими днями. Коли вчерашні телєґрами принесли вість, що переговори розбили ся, то се треба хиба так розуміти, що у Відни відбували ся наради, котрі нікого не обвязували до нічого і то они, видко, розбили ся, бо дійстна акция має аж позавтра розпочати ся. Як віденьскі ґазети доносять, голова ческого клюбу, др. Пацак, скликав парляментарну комісию на день 3 с. м. Засіданє має ся відбути по полудни о 3 год. До комісиї належать посли Пацак, Страньский, Крамарж, Жачек, Герольд, Кафран, Силений, Пражак і Риба. Отже „Kons. Korr.", котра в послідних часах доносила кілька разів, що в справі заведеня акциї порозуміня ведуть ся якісь переговори необовязуючі нікого, доносить, що тоті наради не довели до жадного успіху. Один з парляментаристів сказав: Маємо надію, що резолюция, яку має дня 3 лютого ухвалити парляментарна комісия молодоческого клюбу Ради державної, внесе більше ясности в ситуацию і подасть правительству нагоду заняти отверто становище супротив звісних жадань ческих послів. — Виходяча в Будєєвицях часопись „Budivoj", котра, як кажуть, має зносини з кн. Каролем Шварценберґом і Старочехами, взиває парляментарну комісию ческого клюбу, щоби она вислала депутацию до Є. Вел. Цісаря та поінформувала монарха о бажанях ческого народу.

Ще 5 січня подало було турецке правительство до відомости держав европейских, іменно же Австриї і Росиї, що оно зробило в Македониї, сповняючи постанови проґрами реформ ухваленої в Мірцштеґ. Тепер же доносять з Константинополя, що амбасадора Австриї і Росиї відповіли на ту ноту Порти устно і заявили, що она загально вдоволила, то все таки має браки і неточности та що деякі точки повідомленя не відповідають ані що до змісту ані що до духа мірцштеґским постановам. Так точка 1, після котрої турецкі урядники мають супроводжати секретарів і драґоманів цивільних аґентів при нагоді їх подорожий, взглядно що тоті урядники повинні бути при переслухуваню християньских жителів; в точці другій великі держави не згадують нічого про те, що верховним командантам жандармериї мають бути придані помічники; при точці 3 не уважає ся на те, що при розмеженю округів адміністрацийних мають брати участь і Австрия та Росия; при точці 5 не увзглядвено того, що при подаваню помочи потерпівшому населеню мають бути також і конзулї держав та вести надзір.

Із Солуня доносять: Присутність цивільних аґентів Австро-Угорщини і Росиї, котрі з Гільмі пашою що дня по кілька годин радять, довела до того, що Гільмі-паша оглянув вязницю в Єдикуле, де було замкнених 1500 людий. Він казав зараз вязницю по части опорожнити, бо знайшов там страшні відносини, та наказав недалекий давний шпиталь перерабити на вязницю, до котрої до 14 днів має бути переведена половина вязнів. Суть то самі Болгари, котрих арештовано підчас послідної ворохобні. Дуже прикре вражінє зробила в болгарских кругах чутка, що тоті вязні не одержать амнестиї, хоч в Константинополи обіцяли то рішучо болгарскому дипльоматичному аґентови.

Один високо поставлений американьский політик у Вашинґтоні так висказав ся сими днями о ситуациї на далекім Всходї: Економічні інтереси змусять Сполучені держави виступити чинно у всхідній Азиї. Сполучені Держави хотять будувати панамский канал для Европи, але длятого, щоби могли вести торговлю з Хіною і длятого залежить їм на ненарушимости Хіни, підчас коли Німеччина, Росия

---

10)

Сліди їздця.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

Сер Еверард попрашав паню Еспінель і єї повіз від'їхав. Зібрана перед судовим будинком публика цікаво приглядала ся виходячим з судової салї достойникам. В заді під „паною" стрітив ся сер Еверард з Норбертом Блеком, що також там прийшов за своїм конем.

— Ну, Норберте, ти вдоволений? — спитав єго сер Еверард.

— Менї здає ся що так; а однако маю дивне чувство, немов би справа не була цілковито переведена — немов би чогось не доставало і ми лише починали приходити на слід правди. Чи не здає ся вам, сер Еверард, що поза тим щось більше криє ся? Чи не мав той чоловік спільника? Чи не був він лиш знарядом більшого злочинця?

— Дорогий Норберте, ціла істория видаєсь менї дуже звичайною. Зголоднїлий і відлюжди та темноти здичілий чоловік, що був готовий до кождого злочину, допустив ся скритоубийства, аби здобути средства до свого нужденного житя.

— Мене непокоїть натяк оборонця на глубшу причину — на якусь тайну, що криє ся поза тим злочином.

— Любий хлопче, адвокатови заплачено за те, аби говорив. Він чей мусів щось сказати, натякнути на якийсь сумнів, де по правдї ніякого сумнїву не було. Поїдемо разом до дому?

— Як вам то зробить приємність.

Між тим виведено обом панам їх конї. Они повсїдали і поволи виїхали з вузких уличок міста на широкий гостинець. По обох боках гостинця простягали ся порослі травою облоги. Звідтам ішла дорога в бік до Остордж.

Тепер їхали скорше, аж полишили далеко місто за собою і зупинили конї, коли наблизили ся до корчів блекмарденьских, місця скритоубийства.

— Любий Норберте, менї прикро, що ти такий прибитий — відозвав ся сер Еверард, між тим як они поволи їхали попід лісок. — Всьо, що можна було зробити, стало ся. Справедливість побідила. Длячогож страта з перед двайцять літ, смуток твоїх дитинячих літ має кидати тїнь на твої мужеські літа? Ти просто робиш кривду моїй бідній Валлї, коли так вічно о тім гадаєш.

— Так, я знаю, що зле роблю — відповів молодий чоловік. — Я за богато думаю о минувшім. Але тепер, як ви сказали, справедливість побідила. Я повинен би вдоволити ся. Вправдї менї видає ся, що ніякий син, котрого отець — улюблений і добрий — погиб в той спосіб як мій, не міг би ніколи цілком побороти свого болю. Але я буду старати ся, аби не попасти без борби в той хоробливий стан. Мій батько помщений. То повинно би менї вистати. Менї здає ся, що ви пересьвідчені о моїй щирій любві до Валлї мимо того, що я в послідних шістьох тижднях, пережитих в тяжкім неспокою і зворушеню, присьвячував їй менше часу як звичайно. Я не хотів займати єї надто моїм смутком. Але нинї забуду про цілу журбу і буду веселий в товаристві моєї любої дівчини.

Сказав то з мужескою щиростию, яку сер Еверард похвалював в души. Они переїхали між тим попри місце морду і сер Еверард бачив, як боязкий погляд Норберта блукав по корчах, по глубокім рові і утятім дубі, котрого безлистні конарі різко відбивали від сірого неба.

Яка щаслива була Валлї того вечера. Она дожидала вітця коло брами огорода, коли оба мужчини над'їхали. Норберт зіскочив з коня і станув побіч неї, заки она прийшла до себе з зачудованя, що він так несподївано явив ся.

— Я гадала, що ти вже більше не прийдеш — сказала она; від вісьмох бо днів він вже не показував ся.

— Я не хотів так часто навідувати ся сюди, доки жив у вічнім непокою. Але тепер вже всьо минуло; я знов твій раб.

— Чи засудили того бідного чоловіка на смерть? — спитала Валлї.

— Так.

— То — она хотїла сказати, що їй то прикро, але зупинила ся, остережена гнївним поглядом Норберта, положила свою руку на єго рамени і пійшла з ним до комнати. — Тїшить мене, що скінчила ся твоя мука — замітила она.

— Ми можемо у тебе забавити лиш пів

і Франция хотїли би подїлити Хіну межи себе. Японія заступає інтереси і Сполучених Держав, котрі так само як Японія і Анґлія хотять мати отверті двері в Хінї. Коли би прийшло до війни Росиї з Японією, то публичне мнїнє в Сполучених Державах призволило би охотно правительству показати свою воєнну силу на водї і на суши та боронити наших інтересів у всхідній Азиї.

Новинки.

Львів дня 2-го лютого 1904.

— **Роковини смерти** бл. п. архикн. Рудольфа. В суботу, в роковини смерти бл. п. архікн. Рудольфа, удав ся Цїсар до крипти церкви Капуцинів на молитву. Цїсаря вразило мило, що саркофаґ архикнязя приокрашено цьвітами і випитував ся ґвардияна, хто надїслав цьвіти. По хвилевім побутї повернув Монарх до замку. Архикн. Людвик Віктор надїслав гарну китицю цьвітів, котру зложено на домовинї. О год. 11 перед полуднем відправлено поминальне богослуженє за упокій душі бл. п. Наслїдника престола.

— **Доми для урядників.** В послїдних днях завязали ся у Львові два товариства акцийні в цїли будови дешевих домів для урядників. Доми мають станути на продовженю ул. 29-го падолиста і на кінци ул. Книжкової.

— **Огні.** З Глїбівки, в богородчаньскім повітї доносять, що погоріла там послїдними днями новозбудована школа. Вартість будинку виносила 8000 К, а обезпеченє 4000 К. Причина пожару незвістна.

— **Смерть в кирници.** З Радимна пишуть нам: Сими днями утопила ся в кирници на ринку служниця Маланка Опишків, черпаючи в оду. Причиною нещастної пригоди було недостаточне заосмотренє кирницї як і власна неосторожність служницї.

— **Пропав без слїду.** В недїлю в полудне пропав в глотї, коли люди виходили з богослуженя в львівскій лат. катедрі 6-лїтний хлопець, син п. Кусика. Хлопець має довге біляве волосє і був одїтий в сїракову гуню.

— **Динамітний замах.** З Темешвару доносять, що там один робітник румуньский, занятий при сипаню греблї, збурив динамітним пабоем будку інжинїра, що управляв роботою. Набій вибух з такою силою, що розірвав навіть греблю. Інжинїрови не стало ся нїчого, бо в хвили вибуху не був в будцї. Виновника замаху арештовано.

— **Фальшівник векслів.** З Дрездна доносять, що утїк звідтам фабрикант Бернард Гірт, сфальшувавши векслї на квоту 200.000 марок.

— **Пригода на зелїзници.** З Пятицерков на Угорщинї доносять, що оногди ударила там льокомотива на товаровий поїзд. Три ваґони розбило ся, а 8 людий з зелїзничої прислуги покалїчених.

— **Убийство.** До „Дїла" пишуть: В Соколові пов. камінецкого, вертав оногди вечером господар Федько Костик до дому. Двох тамошних парубків Петро Лишак і Іван Тимчишин засїли на него за громадским шпихлїром і коли Федько зближив ся, вискочили несподївано і убили на смерть. На крик умираючого надбіг один парубок а убийники утїкли. Костик мав при собі 37 зр. Гроші були здасть причиною морду. Костик полишив 4 дїтий і жінку. Убийників арештовано.

— **Через поцїлуй два самоубийства.** В італїяньскім містї Авеццано розіграла ся недавно страшна драма. Молода жінка ґімназияльного професора, Фаваріня, позволила в присутности чоловіка поцїлувати ся свому шуринови. Коли чоловік робив їй з тої причини докори, вхопила револьвер і влучним вистрілом в серце відобрала собі житє. Бачучи се, Фаваріні вистрілив до себе, мірячи в чоло і убив ся на місци. Самоубийники осиротили 3-місячну дитину.

— **По 16 лїтах.** З Цельовця доносять: З тутешної вязницї випущено оногди, по відсидженю 16-лїтної кари, на свободу Марию Кібасівну. Як 18-лїтна наймичка була она суджена урядника триєстеньскої філїї кредитового заведеня у Відни, Мафая. За єго намовою заманила до свого помешканя головного касиєра філїї Мозетіґа і — щоби зрабувати єму ключ від головної каси, перетяла єму бритвою горло. Помимо тяжкої рани Мозетіґ утїк па подвірє, де єго замордував Мафай, але ключа при нїм не найшов. Мафая повішено.

— **Видїл тов. педаґоґічного** просить руску суспільність, щоби численно вписувалась в члени товариств, вирівнувала залеглости, відновляла і зголошувала препумерату на „Учителя" і „Дзвінок" і присилала всякі гроші і датки на адресу: А. Алиськевича, ул. Кохановского ч. 15 Б.

— **Постійна делеґация австрийских адвокатских палат** зібрала ся у Відни в днях 26 і 27 с. м. на наради для обговореня деяких пекучих справ, що дотичать адвокатского стану. Делеґатами адвокатскої палати у Львові були пос. Бик і пос. др. Дулемба. Головним предметом нарад було основанє при кождій палатї пенсийної каси для підмоги убогих адвокатів та їх вдів і сиріт, що й ухвалено однодушно. Відтак обговорено деякі инші потреби адвокатского стану, особливож в зносинах із судовими та адмінїстративними властями. Щоби тим доманганям надати більшої ваги, учасники делеґациї ухвалили скликати в найблизшій будучнї наради в мінїстерстві справедливости в присутности мінїстра д-ра Кербера та рішили, що делеґациї адвокатів мають збирати ся правильно двічи в роцї.

— **Ювилейне сьвято Лисенка в Харкові.** Перед кількома днями прибув Лисенко до Харкова на просьбу тамошних почитателїв єго таланту й заслуг, щоби почтив своєю присутностию устроюване в столеци колишньої Слобідскої України торжество в честь єго ювилею. В театральній сали відбув ся концерт, на якім продуковано головно твори Лисенка при участи оперових артистів і любителїв. Ювилята витала одушевлена публика, подібно як у Києві, найгорячїйшими оваціями.

— **Кошти армії.** Мирова лїґа в Руан оголошує ось яку статистику військових буджетів головних европейских держав в р. 1900: Франция 978 мілїонів, Німеччина 969 мил., Австро-Угорщина 478 мил., Італїя 381 мил., Росия 1.292 мил., Анґлїя 1.810 мил. Публичні довги, що походять в більшій части з воєнних видатків, будови твердинь, уоруженя кольонїяльних експедиций, були в р. 1900 такі: Франция 31.024 мил., Росия 20.072 мил., Анґлия 15.876 мил., Австрия 14.352 мил., Італїя 11.908 мил., Німеччина 2.614 мілїонів. Відношенє військового буджету враз з відсотками від державних довгів до цїлого буджету було: Франция 62%, Німеччина 31 31%, Австрия 39%, Італїя 50%, Росия 42%, Анґлїя 74%.

— **Важне для катехитів і народних учителїв.** Дуже потрібний і хосенний при науці релїґії в народних школах є „Практичний про-

---

години, люба Валлї — сказав сер Еверард. — Мушу переодїти ся до обіду у начальника суду. А Норбертови також мабуть пильно повідомити своїх дома про вислїд процесу.

— Менї нїколи не пильно полишати Валлї — відповів Норберт — однако не сумнїваю ся, що дома ждуть нетерпеливо на вість.

За хвилю садїли всї троє в кімнатї Валлї при столику і пили чай. Сер Еверард сїв на свій фотель і не говорив нї слова.

— Як утомлено виглядаєте, дорогий тату! Розправа і їзда змучили вас — сказала Валлї і нахилившись через стіл, взяла єго руку з свою долоню. — Не їдьте на той обід.

— Моя люба, то лиш мене розірве. По тім сумнім дни веселе товариство зробить менї добре.

— Чиж можуть бути ті панове веселі, коли засудили чоловіка на смерть?

— Гадаєш, що мають по нїм носити жалобу? Або що судия в часї обіду має закладати на голову чорну шапку?

— Нї, тату, але я не можу з тим погодити ся, аби судия, коли видав засуд смерти, ішов бавити ся в веселім товаристві і аби був цїлком свобідний.

— Бідна Валлї, судиї твердші як такі дївчата, як ти. Они бавлять ся в товариствах, їдять, пють і розмавляють поважно або жартують; найстрожші судиї, о скілько менї здає ся, суть в житю найвеселїйші.

Валлї зітхнула і почала наливати чай в малі японьскі чарочки. Норберт, що при стрічи з нею забув на свій смуток, пив зі смаком чай і їв хлїб та виноград. Сер Еверард нїчого не ткнув. Сидїв, оперши ся в своїм фотели і мовчав утомлений і ослаблений від зворушеня дня.

X.

Кальпурнїя.

Властителька Еспінель Тавр не була нї найбогатїйшою панею ґрафства, нї з високо аристократичної родини, не була нї замітно красна нї бистроумна, але уміла надавати собі значіня. Бо про родове управнене до значіня, яке собі в товаристві приписувала, нїкому не було звістно. Тома Еспінель, молодший син барона, був потомком шляхти, єгож жінка була записана в шляхотских книгах як Кальпурнїя, молодша дочка Патрика О'Ріяна з Голлї Гіль. То могло значити щось або нїчого, сказало собі висше товариство і не дуже числило ся з панею Еспінель, тим більше, що й доходи тої дамя не були великі, а Еспінель Тавр, великий і зимний дім з своїм вправдї розлогим але сильно знищеним парком, представляв лиш невеличку вартість. Тома Еспінель спочивав вже від пятнайцятьох лїт в родинній гробници; від того часу жила Кальпурнїя Еспінель своїм власним житєм. Дїтий, котрі би забирали їй час, потребували єї опіки і своїм ростом нагадували їй на єї вік, пані Кальпурнїя не мала. Вправдї від часу, як повдовіла, не хибувало женихів, однако між всіми ними не було нї одного, котрий бы міг дати їй якесь значнїйше становище, як те, яке она тепер займала.

На другий день по розправі почала пані Еспінель робити приготовленя до малого пира, на який запросила сер Еверарда Андінїяна і дочку. Вже від давна уживала она всїляких способів, аби лиш приближити ся до сер Еверарда Андінїяна і єго дочки так, щоби могла з ними жити в тіснїйших зносинах. Вітця і дочку просто засипувала запрошенями. Однако сер Еверард вимавляв ся найчастїйше від тих запросин тим, що любить спокійне, самотне житє і не відвідував влізливої вдови. Аж ось недавно в приступі якогось лїпшого настрою дав ся намовити, що приймив запрошенє на „малий обід" і обіцяв відвідати паню Еспінель.

— О якім мужу, як той, варта подумати — сказала собі пані Кальпурнїя.

О семій годинї вечером була она вже цїлком готова до принятя гостий в своїм сальонї. Була то ще хороша женщина, з аристократично вигнутим носом, зимними сїрими очима і рівними бровами. Волосє мала русяве, зуби здорові і правдиві, уста тонкі, але рожеві як малини, котрими могла би похвалити ся навіть сімнайцятьлїтна дївчина, а котрі у сороксемилїтної женщини мусїли тим більше подобати ся.

Сего вечера мала пані Еспінель на собі аксамітну сукню краски зеленого мирту, прибрану білими кружевами брабантської роботи.

Ходила поволи по своїм сальонї.

— Чому би не мав ще оженити ся? — питала сама себе. — Дочка небавом віддає ся і полишить єго; тодї таки буде надто самітний в своїм великім, пустім домі. Хиба що виїде за границю, як по смерти жени.

Сальон в Еспінель Тавр був високий і обширний, але непривітливий. Якась сїра і зимна комната з позолоченими стїнами і старими кришталевими жирандолями. Виповзлий жовтий атлас звішував ся з вікон і дверий і такий самий атлас покривав софи і крісла; подібно виповзлий був і великий диван на земли, котрого синї, жовті і червоні краски злили ся в одно бліде пятно. Привітливійша як той великий сальон, призначений головно до сьвітлих принятий, була друга мала комната, котра вела до сальону. Серед єї покритих шкірою чотирох стін було немов теплїйше. Тут стояли низькі крісла, столики, на котрих лежали порозкладані часописи і книжки; тут видко було слїди щоденного дїяльного житя.

відник для катехитів," одобрений Митр. Ординариятом і Радою шкільною краєвою. В трьох частях того провідника є виложений практично предмет реліґії для шістьох степенів науки а евентуально для чотирох кляс. Хто учить реліґії в народних школах або і приватно, повинен мати ту книжку. Набути можна в книгарни Шевченка і Ставропигійскої по ціні 4 К 80 с. за всї три части. Для народних учителїв є знижена ціна на 3 К, але лиш у о. Евгения Гузара ул. Кампіяна 15, у Львові.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 2 лютого. В міністерстві справ заграничних відбуло ся вчера засїдане в справі митово-торговельній; нинї відбуде ся друге.

Відень 2 лютого. Зачувати, що Рада Державна, коли не настануть якісь перешкоди, буде скликана около половини марта в цїли ухвалення нового закона о рекругах і вибору Делеґаций, по чім могла би знову відрочити ся аж до осени.

Будапешт 2 лютого. Розпочав ся тут страйк помічників столярских. До страйку прилучило ся 200 робітників.

Софія 2 лютого. Собрание предложило кредит 300.000 франків на запомогу для Македонцїв, що повтїкали до Болгариї.

Льондон 2 лютого. Потверджуєсь вість, що сїм полків російских машерує над ріку Ялю, щоби там обсадити місто Антунґ і инші місцевости положені над тою рікою.

Льондон 2 лютого. З Пекіну доносять, що хіньский віцекороль Юаншікаї закупив 20.000 оружия.

Льондон 2 лютого. До „Daily Mail" доносять з Чіфу, що вчера в найбільшій тайни змобілїзовано японьску фльоту резервову і першу резерву армії.

НАДІСЛАНЕ.

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші ціни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

Видання

Руского педаґоґічного Товариства,

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дїтий 80 с. *Нашим дїтям ч. I. 80 с. *Нашим дїтям ч. II. 80 с. *Дїточі вигадки ч. I. 60 с. *Дїточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Бряншанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дїтий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка історія педаґоґії 60 с. *Китиця желань 2. розширене видане 40 с. ***Читанка ч. I., III., IV.** опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дїтий 30 с. **Гордїєнко:** Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлій Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки руской мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олімпія 40 с. **Віра Лебедова:** Гостинець дїтям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо:** Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Днїпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский:** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дїтий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова:** Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дїтий 40 с., опр. 60 с. ***Оповідання** для дїтий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповідання 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко:** Оповідання 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р:** Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***А. Кримский:** Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки з історії Руси-України.** 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок:** оповідання I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с.

Книжки, назначені зьвіздкою, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл видїлових, а „Огород шкільний" поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічним у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарни Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

— Сер Еверард Андініян і панна Андініян — пан Блєк — зголосив служачий.

Пані Еспінель повитала пана Андініяна і дочку з одушевленєм — як то красно, як вічливо зі сторони Валлї і єї вітця, що они приїхали відвідати сусідку. Норберта повитала склоненєм голови і поданєм кінців двох пальців. Він не тішив ся єї прияснию. Богатий, молодий „доробкевич".

Она була дуже вдоволена, коли Валлї і Норберт по короткій звичайній розмові, як залюблена пара, що уникає товариства посторонних людий, перейшли до сусїдної комнати і она лишала ся сама з сер Еверардом в сальоні.

Обоє стояли перед великим комином, пані Еспінель з опертою па низькім стільчику ногою і піднесеним рубцем сукнї так, аби вишивка спідної спідницї була видна.

— Коли-ж то відбуде ся, сер Еверард? — спитала она, глядячи на свій черевик з зеленого атласу.

— Що таке?

— А весїлє Валлї.

Сер Еверард трохи випрямив ся, немов би питане було для него дуже несподїване.

— Єї весїлє! О, до того, як гадаю, ще далеко. Она з Норбертом заручена, але о назначеню реченця весїля не було ще бесїди. Она така молода.

— Она має двайцять лїт! — сказала пані Еспінель дуже вічливо. — Я мала сїмнайцять, як мене віддали.

При тій замітцї пані Еспінель зітхнула, немов би то вчасне подружє довело єї до сумнївного щастя і немов би яка порожна комірчина в єї серци все ще ждала на свого мешканця.

— За вчасно — відозвав ся сер Еверард сухо.

— Така була воля мого вітця. Я не сьміла нїчого говорити.

— Надїю ся, що Валлї не спішить ся — сказав сер Еверард. — Я без неї чув би ся надто самотним.

— О, ви відчуєте єї страту, то розуміє ся, однако мусите бути приготовлені на ту розлуку. І хоч яка мала ваша Валлї, то однако за молода, аби могла вам бути товаришкою.

— Она не мала би нею бути — сказав сер Еверард. — Она — моє друге я, моя щастє і моя радість? — Де найшов би я товаришку, котра би єї заступила? Ні, ні, ласкава пані; я за старий, аби глядати нових приятелїв. Коли Валлї відійде від мене, буду жити сам.

Тонкі уста пані Еспінель стали ще тоншї, єї сірі очи глядїли трохи неспевно, але то тревало лиш кілька хвиль; відтак знов усьміхнула ся до люблячого вітця.

— Не може бути нїчого красшого, як такі відносини між вітцем і дитиною — сказала. — Однако я гадаю, сер Еверард, що то лежить у вашім інтересї, аби нове подружє....

— Оно виключене. Житє моє вже майже минуло; що ще лишилось менї часу, проведу єго при моїх книжках.

— Що ще лишило ся. — Ви такі молоді.

— Пятьдесять лїт, ласкава пані, а чую, немов би сто лїт було за мною. Але я не приїхав сюди, аби бавити ся сумними замітками. Валлї не розлучить ся зі мною цїлковито, коли стане панею Блєк. Буду єї часто бачити, а в пізнїйших лїтах відплатять менї єї дїти за розлуку з материю.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).